

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Z., dn. 16 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział IV Pracy

w składzie:

Przewodniczący SSR Danuta Kaczerewska

Ławnicy E. B., A. C.

Protokolant Agnieszka Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2014 r. w Zgorzelcu

sprawy

z powództwa **A. S.**

przeciwko **P.P.H.U. (...) spółka cywilna M. P., J. P.**

w Z.

o odszkodowanie, wynagrodzenie, ekwiwalent za urlop, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe

I. zasądza od strony pozwanej P.P.H.U. (...) spółka cywilna M. P., J. P. w Z. na rzecz powódki A. S. kwotę 4.036,98 zł (słownie: cztery tysiące trzydzieści sześć złotych i dziewięćdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia,

II. zasądza od strony pozwanej P.P.H.U. (...) spółka cywilna M. P., J. P. w Z. na rzecz powódki A. S. kwotę 3.882,84 (słownie: trzy tysiące osiemset osiemdziesiąt dwa złote i osiemdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy,

III. zasądza od strony pozwanej P.P.H.U. (...) spółka cywilna M. P., J. P. w Z. na rzecz powódki A. S. kwotę 6.865,37 (słownie: sześć tysięcy osiemset sześćdziesiąt pięć złotych i trzydzieści siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem dodatkowego wynagrodzenia za godziny nadliczbowe,

IV. postępowanie w części dotyczącej wyrównania wynagrodzenia umarza (art. 355 § 1 k.p.c.),

V. dalej idące powództwo oddala,

VI. nie obciąża powódki A. S. kosztami zastępstwa procesowego od nieuwzględnionej kwoty roszczenia (art. 100 k.p.c.),

VII. zasądza od strony pozwanej P.P.H.U. (...) spółka cywilna M. P., J. P. w Z. na rzecz Skarbu Państwa – Sąd Rejonowy w Zgorzelcu kwotę 740 zł tytułem opłaty sądowej (art.113.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

UZASADNIENIE

Powódka – A. S. w pozwie skierowanym przeciwko stronie pozwanej- PPHU (...) s.c. M. P., J. P. w Z. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej kwoty 25.200zł, w tym kwoty 5.040zł tytułem odszkodowania za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę, kwoty 4536,78zł tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę za okres od 1.01.2010r. do 31.12.2013r., kwoty 4.028,96zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2012 i rok 2013, oraz kwoty 11.600zł tytułem dodatkowego wynagrodzenia za pracę w dodatkowe dni wolne od pracy za okres od 1.01.2010r. do 31.12.2013r. W uzasadnieniu swojego stanowiska podała, że u strony pozwanej była zatrudniona od dnia 8.10.2008r. początkowo na okres próbny do dnia 8.01.2009r. a następnie na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od 10.01.2009r. do dnia 9.01.2010r. Po zakończeniu tej umowy terminowej powódka nadal świadczyła pracę u strony pozwanej na takich samych warunkach pracy i płacy, zaś pracodawca zapewniał ją, że świadczy pracę na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony. Nie otrzymała od pracodawcy na piśmie umowy o pracę. Dopiero w grudniu 2013r. pracodawca przedstawił powódce propozycję umowy o pracę na 5/8 etatu z datą wsteczną od 10.01.2010r.- na co nie wyraziła ona zgody, ponieważ cały czas pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy. Odmowa wyrażenia zgody na propozycję zatrudnienia na 5/8 etatu spowodowała, że pracodawca przedłożył jej do podpisu umowę o pracę zawartą na czas określony do dnia 31.12.2013r. z datą wsteczną od dnia 1.01.2010r. Zdaniem powódki świadczyła ona pracę na podstawie umowy zawartej na czas nieokreślony i pracodawca powinien był wypowiedzieć tę umowę z zachowaniem okresu wypowiedzenia. Dlatego też uważa, że przysługuje jej odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia. Dodaje, że pracodawca zaniżał jej wynagrodzenie, dlatego też uważa, że powinien wyrównać otrzymywane przez nią wynagrodzenie do wysokości minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w danym roku. Po kontroli Państwowej Inspekcji Pracy pracodawca zobowiązał się do wyrównania na rzecz powódki wynagrodzenia za pracę, ale do dnia złożenia pozwu tego nie uczynił. Powódka dodała ponadto, że pracodawca nie wypłacił jej ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, mimo, że w wystawionym świadectwie pracy zobowiązał się do jego wypłacenia. Ponadto, pracodawca nie wypłacał jej dodatkowego wynagrodzenia za godziny nadliczbowe tj. za pracę świadczoną w dwie soboty w miesiącu.

/k-2-5 akt, oraz wyliczenia powódki na k-23-24 akt/.

Strona pozwana- M. P., (...) s.c. w Z. w odpowiedzi na pozew uznała powództwo powódki tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę do kwoty 3.495,70zł oraz wniosła o oddalenie powództwa w całości w pozostałym zakresie.

/k-34akt/.

W uzasadnieniu swojego stanowiska podała, że w dniu 10.02.2014r. pracodawca uregulował na rzecz powódki kwotę 1.041,38zł tytułem częściowego wyrównania wynagrodzenia za pracę, a zatem do wypłaty pozostała kwota 3.495,70zł. Strona pozwana dodała, że powódka była zatrudniona początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 8.10.2008r. do dnia 8.01.2009r. a następnie na podstawie dwóch umów zawartych na czas określony tj. od dnia 9.01.2009r. do dnia 9.01.2010r. oraz od dnia 10.01.2010r. do dnia 31.12.2013r. i za takie okresy zatrudnienia otrzymała świadectwo pracy. Ponieważ ostatnia umowa była zawarta na czas określony, rozwiązała się ona z upływem czasu na jaki została zawarta- co skutkowało wystawieniem świadectwa pracy. Błędem tylko było, że umowę o pracę zawartą na czas określony od dnia 10.01.2010r. do 31.12.2013r. pracodawca przedłożył powódce dopiero w grudniu 2013r, z tym, że warunki samej umowy zostały przez strony ustalone i powódka świadczyła pracę na rzecz pracodawcy nie zgłaszając wcześniej żadnych zastrzeżeń. Faktem jest, że powódka nie podpisała tej drugiej umowy na czas określony i udała się na zwolnienie lekarskie z powodu choroby. Zdaniem strony pozwanej powódka wykorzystwała w naturze należne jej urlopy wypoczynkowe, natomiast roszczenie o zapłatę dodatkowego wynagrodzenia za godziny nadliczbowe nie zostało przez powódkę udokumentowane i poparte dowodami- co wyklucza możliwość odniesienia się strony pozwanej do tego żądania.

Strona pozwana podniosła również zarzut przedawnienia roszczeń powyżej trzech lat.

/ k-34-35 akt/.

Na rozprawie w dniu 15.04.2014r. powódka precyzując swoje żądanie ograniczyła roszczenie w części dotyczącej wyrównania wynagrodzenia do kwoty 3.495,70zł, podtrzymując swoje żądanie dotyczące zasądzenia na jej rzecz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2012 i 2013r w wymiarze po 26 dni roboczych w łącznej kwocie 4.028,96zł oraz zasądzenia na jej rzecz dodatkowego wynagrodzenia za godziny nadliczbowe za okres nieprzedawniony tj. od 1.01.2011r. do 31.12.2013r. w kwocie 8.968,32zł.

/k-42 akt, k-23 akt/.

Na rozprawie w dniu 24.06.2014r. powódka ograniczyła swoje roszczenie w części dotyczącej wyrównania wynagrodzenia do kwoty 155zł/k-371 akt/, natomiast na rozprawie w dniu 18.11.2014r i 16.12.2014r powódka cofnęła pozew w części dotyczącej wyrównania wynagrodzenia za pracę, zrzekając się jednocześnie roszczenia w tym zakresie, z uwagi na to, że pracodawca zaspokoił jej żądanie w tej części. W pozostałym zakresie powódka podtrzymała swoje roszczenia, domagając się zasądzenia na jej rzecz ustawowych odsetek od łącznie dochodzonej kwoty od dnia rozwiązania stosunku pracy.

/k- 410 akt, k- 415 odwrót e- protokół godz.01:27:16/.

Sąd ustalił, że:

Powódka- A. S. była zatrudniona u strony pozwanej początkowo na okres próbny od dnia 8.10.2008r do dnia 8.01.2009r. Następnie strony zawarły umowę o pracę na czas określony od dnia 9.01.2009r. do dnia 9.01.2010r, na stanowisku sprzedawcy konfektów lakierów, w pełnym wymiarze czasu pracy, w sklepie w L..

/ akta osobowe powódki,k-11 akt,k-9 akt/.

Po upływie obowiązywania tej umowy o pracę powódka nadal wykonywała swoje obowiązki pracownicze na dotychczasowych warunkach pracy i płacy. Strony nie uzgadniały ani nowych warunków pracy i płacy ani rodzaju umowy o pracę. Dopiero w połowie grudnia 2013r pracodawca zaproponował powódce umowę o pracę na czas nieokreślony na 5/8 etatu na stanowisku sprzedawcy z mocą obowiązującą od dnia 10.01.2010r. Powódka nie wyraziła zgody na tę propozycję, ponieważ cały czas pracowała w pełnym wymiarze czasu pracy. Po odmowie podpisania takiej umowy o pracę, pracodawca przedłożył powódce do podpisu umowę o pracę zawartą w pełnym wymiarze czasu pracy, ale na czas określony od dnia 10.01.2010r. do dnia 31.12.2013r. Powódka nie wyraziła zgody na zawarcie umowy o pracę o takiej treści i z datą wsteczną. Od dnia 17.12.2013r. do dnia 4.03.2014r. powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim z powodu choroby. W czasie przebywania na zwolnieniu lekarskim w styczniu 2014r. otrzymała świadectwo pracy za pośrednictwem poczty, z którego wynikało, że umowa o pracę uległa rozwiązaniu z dniem 31.12.2013r.tj. z upływem okresu na który została zawarta.

/ umowa o pracę z dnia 10.01.2010r. na k-8 akt, w aktach osobowych powódki brak jest umowy o pracę z dnia 10.01.2010r, świadectwo pracy z dnia 31.12.2013r. na k-6 akt oraz akta osobowe powódki, zeznania powódki na k-42-43 akt, zeznania powódki na k-414 e-protokół godz.00:29:34 do godz.00:39:53, zeznania pozwanego e-protokół na k-415 akt godz.00:55:58/

Pismem z dnia 23.01.2014r. pracodawca poinformował powódkę, że jest nadal zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy ,na czas nieokreślony i może wrócić do pracy oraz odebrać w biurze (...) w Z. umowę o pracę.

/k-40 akt/.

Powódka jednak nie podjęła zatrudnienia u strony pozwanej uznając, że umowa o pracę uległa rozwiązaniu z dniem 31.12.2013r.

/ zeznania powódki na k-42-43 akt, oraz na k-414 e- protokół godz.00:39:53/.

Powódka świadczyła pracę jednoosobowo w sklepie w L., w dni powszednie od godziny 8 do godz. 16 oraz w co drugą sobotę od godz. 8 do godz. 13. Za pracę w soboty nie otrzymywała ani dni wolnych ani dodatkowego wynagrodzenia, nie występowała też do pracodawcy z wnioskiem o udzielenie jej dni wolnych za pracę w soboty. W okresie od 1.01.2011r. do 31.12.2013r. wykorzystała łącznie 26 dni urlopu w tym 10 dni w roku 2012 i 10 dni w roku 2013r.

/ zeznania powódki na k-42-43, e- protokół na k-415 godz.00:41:26/.

Pracodawca nie kwestionował faktu, że powódka pracowała w dwie soboty w miesiącu, ale twierdził, że za pracę w soboty powódka otrzymywała dni wolne w dogodnych dla siebie terminach, z tym, że nie prowadził żadnej ewidencji czasu pracy w tym zakresie. W czasie nieobecności powódki w pracy z tytułu wolnego za pracę w soboty jak również w czasie urlopu wypoczynkowego zastępowali ją pracownicy ze sklepu w Z. gdzie była obsada 3-osobowa. Przesłuchany na tę okoliczność wnioskowany przez stronę pozwana świadek P. S. przyznał, że zastępował powódkę w czasie jej urlopu w roku 2013 przez około 11-12 dni i nieraz zastępował powódkę, gdy jechała do Sądu do Z., ale nie potrafił konkretnie wskazać w jakich to było dniach i w którym roku.

/zeznania świadka P. S. na k- 371-372 akt/.

Natomiast świadek D. S. twierdził, że zastępował powódkę, gdy przebywała na urlopie wypoczynkowym w roku 2012 przez 5 dni roboczych.

/zeznania świadka D. S. na k-414 odwrót akt e-protokół godz.00:12:29/.

W oparciu o zeznania świadka R. N. ustalono, że powódka w roku 2012 wykorzystała 10 dni roboczych urlopu wypoczynkowego.

/zeznania świadka R. N. na k-410 akt/.

Natomiast świadek Z. K. twierdził, że powódka wykorzystała 5 dni urlopu w roku 2011r.

/ zeznania świadka Z. K. na k-397 odwrót akt/.

Na rozprawy do Sądu w sprawie rodzinnej powódka jeździła w roku 2009 lub 2010.

/zeznania powódki na k-415 e-protokół godz.00:48:18/.

Pracodawca nie prowadził żadnej ewidencji czasu pracy pracowników ani list obecności, ani kart urlopowych. Pracownicy nie składali wniosków urlopowych, zaś terminy urlopu uzgadniali ustnie z pracodawcą. Jak pracownik potrzebował dzień wolny to uzgadniał to z pracodawcą ustnie, zaś pracodawca nie prowadził żadnej ewidencji tych wolnych dni.

/ zeznania pozwanego M. P. na k- 415 e- -protokół godz.00:55:58/.

W świadectwie pracy powódki z dnia 31.12.2013r. pracodawca wskazał w pkt.6, że powódka nie wykorzystała urlopu wypoczynkowego za rok 2012r i częściowo za rok 2011, ale nie wskazał ile konkretnie dni powódka wykorzystała w roku 2011. Jednocześnie pracodawca zobowiązał się do wypłacenia powódkę ekwiwalentu za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe.

/ świadectwo pracy na k-6 akt, akta osobowe powódki/.

Jednomiesięczne średnie wynagrodzenie powódki w roku 2013r. zgodnie z wyliczeniem strony pozwanej wynosiło kwotę 1.345,66zł /k-121 akt/

Ekwiwalent za urlop wypoczynkowy zgodnie z wyliczeniem strony pozwanej za rok 2012 wynosi kwotę 1.941,42zł, za rok 2013r.-1.941,42zł / k-120 akt/.

Natomiast dodatkowe wynagrodzenie za pracę w dwie soboty w miesiącu z wyłączeniem okresów przebywania powódki na zwolnieniach lekarskich, urlopach wypoczynkowych zgodnie z wyliczeniem strony pozwanej wynosiłoby za rok 2011 kwotę 2.145,28zł, za rok 2012 kwotę 2.327,54zł i za rok 2013 kwotę 2.392,55zł /k-388 akt/.

Powódka nie kwestionowała w/w wyliczeń i domagała się zasądzenia odszkodowania, ekwiwalentów za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe oraz wynagrodzenia za godziny nadliczbowe w oparciu o wyliczenia przedstawione przez stronę pozwaną.

/k- 410 akt/.

Sąd zważył, co następuje:

W rozpatrywanej sprawie bezspornym było, że powódka A. S. była zatrudniona u strony pozwanej początkowo na okres próbny, a następnie od dnia 9.01.2009r. do dnia 9.01.2010r. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony. Po rozwiązaniu tej umowy w związku z upływem czasu na który została zawarta tj. do 9.01.2010r. powódka nadal świadczyła pracę na niezmienionych warunkach pracy i płacy. A zatem, skoro strony nie uzgodniły nowych warunków zatrudnienia i rodzaju umowy -co pozwany pracodawca sam przyznał na rozprawie w dniu 16.12.2014r.- to w sposób dorozumiany pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy o pracę na czas nieokreślony. Rodzaj umowy „jako element treści stosunku pracy powinien być uzgodniony pomiędzy stronami. Jeżeli natomiast strony stosunku pracy nie określają rodzaju umowy o pracę- oznacza to, że nawiązana została umowa o pracę na czas nieokreślony/ por.np. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 10.09.1976r. I PZP 48/76 OSNCP z 1977r.nr.4,poz.65 jak również uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 21.11.1978 PZP 28/78 OSNCP 1979 NR.5,poz.92/. Pracodawca dopiero w połowie grudnia 2013r. zaproponował powódce zawarcie umowy o pracę na czas określony do dnia 31.12.2013r. z mocą wsteczną, obowiązującą od dnia 10.01.2010r.- na co powódka nie wyraziła zgody. A zatem skoro strony wiązała umowa o pracę na czas nieokreślony, to pracodawca mógłby ją rozwiązać z zachowaniem okresu wypowiedzenia, który w przypadku powódki wynosił 3 miesiące/ art.36§1pkt.3 kp/. Pracodawca jednak uznał, że strony wiązała umowa na czas określony do dnia 31.12.2013r., która rozwiązała się z upływem czasu na jaki została zawarta, co skutkowało wystawieniem w dniu 31.12.2013r. przez pracodawcę świadectwa pracy. Świadectwo to, potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z dniem 31.12.2013r. zostało przesłane powódce, przebywającej wówczas na zwolnieniu lekarskim „za pośrednictwem poczty. Późniejsza propozycja pracodawcy dotycząca zatrudnienia powódki na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, nie obligowała powódki, zdaniem Sądu, do zawarcia umowy o pracę , bowiem stosunek pracy pomiędzy stronami ustał z dniem 31.12.2013r., co zostało potwierdzone świadectwem pracy. A zatem skoro od dnia 10.01.2010r.strony wiązała umowa o pracę zawarta na czas nieokreślony, która została rozwiązana bez zachowania okresu wypowiedzenia, to Sąd uznał, że roszczenie powódki o zasądzenie na jej rzecz odszkodowania w wysokości 3- miesięcznego wynagrodzenia jest uzasadnione i w związku z tym zasądził na jej rzecz na podstawie art.58 kp odszkodowanie w wysokości 3- miesięcznego wynagrodzenia w kwocie 4.036,98zł zgodnie z wyliczeniem strony pozwanej, a niekwestionowanym przez powódkę, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia rozwiązania umowy o pracę - zgodnie z żądaniem powódki.

Sąd uznał również roszczenie powódki w zakresie jej prawa do ekwiwalentu za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe za rok 2012 i 2013r. oraz roszczenie o zasądzenie na jej rzecz dodatkowego wynagrodzenia za godziny nadliczbowe w związku z wykonywaną pracą w dwie soboty w miesiącu za okres od dnia 1.01.2011r. do 31.12.2013r. za uzasadnione. Strona pozwana w odpowiedzi na pozew lakonicznie stwierdziła, że powódka wykorzystwała w naturze przysługujący jej urlop w roku 2012 i 2013, natomiast jeśli chodzi o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, to w żaden sposób tego nie udokumentowała i nie poparła dowodami. Sąd zważył, że zgodnie z art.149§1kp to pracodawca, a nie pracownik jest zobowiązany prowadzić ewidencję czasu pracy pracownika do celów prawidłowego ustalenia jego wynagrodzenia i innych świadczeń związanych z pracą. Zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych /Dz.U.Nr.62 poz.286 ze zm./ pracodawca zakłada i prowadzi odrębnie dla każdego pracownika kartę ewidencji czasu pracy w zakresie obejmującym pracę w poszczególnych dobach, w tym pracę w niedzielę i święta, a także w porze nocnej, godzinach nadliczbowych oraz dni

wolne od pracy wynikające z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, a także dyżury, urlopy, zwolnienia od pracy oraz inne usprawiedliwione i nieusprawiedliwione nieobecności w pracy. Takiej ewidencji czasu pracy pozwany pracodawca nie prowadził, co jest bezsporne w tej sprawie. Jeśli chodzi o urlopy wypoczynkowe, to powódka twierdziła, że w okresie od 1.01.2011r. do 31.12.2013r. wykorzystwała w sumie 26 dni urlopu, w tym 10 dni w roku 2012 i 10 dni w roku 2013 jako urlop zaległy za rok 2011r. Sąd dał wiarę zeznaniom powódki, tym bardziej, że jej twierdzenia zostały poparte zeznaniami świadków wnioskowanych przez pracodawcę tj. P. S. i D. S., którzy przyznali, że zastępowali powódkę w okresie jej urlopu – P. S. w roku 2013r. przez 11-12 dni, a D. S. w roku 2012 przez 5 dni. Pracodawca nie przedstawił żadnych innych dowodów na okoliczność, że powódka wykorzystwała więcej niż 26 dni urlopu w roku 2011, 2012 i 2013. Wręcz przeciwnie, sam pracodawca w świadectwie pracy z dnia 31.12.2013r. wskazał, że powódce przysługuje ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za rok 2011 i 2012. / świadectwo pracy na k-6 akt oraz w aktach osobowych powódki/.

Skoro zatem powódka w okresie od 1.01.2011r. do 31.12.2013r. wykorzystwała tylko 26 dni urlopu wypoczynkowego za rok 2011, to z chwilą rozwiązania stosunku pracy przysługuje jej ekwiwalent za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe za rok 2012 i 2013 zgodnie z art.171 kp. W związku z powyższym, Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 3.882,84zł tytułem ekwiwalentu za dwa niewykorzystane urlopy wypoczynkowe zgodnie z wyliczeniem strony pozwanej a niekwestionowanym przez powódkę, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia rozwiązania stosunku pracy.

Bezspornym było w niniejszej sprawie, że powódka pracowała w dwie soboty w miesiącu. Fakt ten pracodawca potwierdził, wskazując jednak, że powódka mogła za tę pracę skorzystać z dni wolnych i jego zdaniem z takich wolnych dni korzystała. Nie przedstawił jednak żadnych wiarygodnych dowodów na okoliczność, czy i w jakich dniach powódka korzystała z dni wolnych za pracę w godzinach nadliczbowych. Faktem było, że powódka nie składała pisemnych wniosków o udzielenie jej dni wolnych za pracę w soboty zgodnie z treścią art.151(2) §1kp. W takim przypadku, to pracodawca udziela czasu wolnego, najpóźniej do końca okresu rozliczeniowego w wymiarze o połowę wyższym niż liczba przepracowanych godzin nadliczbowych, jednakże nie może to spowodować obniżenia wynagrodzenia należnego pracownikowi za pełny miesięczny wymiar czasu pracy./art.151(2) §2 kp. Skoro strona pozwana twierdziła, że powódce udzielane były dni wolne- to w myśl art.6 k.c. w zw. z art.300kp powinien ten fakt udowodnić, gdyż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Regulę tę potwierdza regulacja zawarta w przepisie art.232 k.p.c. Przepis ten stanowi, że strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne. W efekcie, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona która nie przytoczyła dowodów na poparcie swoich twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. W rozpatrywanej sprawie strona pozwana twierdziła, że powódka korzystała z dni wolnych za pracę świadczoną w godzinach nadliczbowych, ale nie przedłożyła żadnych wiarygodnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Przedłożone przez stronę pozwana wydruki z raportów kasowych, niepodpisane przez pracodawcę, nie mogą stanowić dowodu na okoliczność rzeczywistego czasu pracy powódki. To, że w niektórych dniach nie było zarejestrowanej operacji kasowej nie musi oznaczać, że rzeczywiście w tym dniu powódki nie było w pracy. Z uwagi na to, że pracodawca nie udowodnił faktu udzielania powódce czasu wolnego od pracy za przepracowane godziny nadliczbowe, Sąd zasądził na rzecz powódki dodatkowe wynagrodzenie za przepracowane godziny nadliczbowe w okresie od 1.01.2011r. do dnia 31.12.2013r. w kwocie 6.865,37zł- zgodnie z wyliczeniem strony pozwanej, którego nie kwestionowała powódka, wraz z ustawowymi odsetkami od dnia rozwiązania stosunku pracy od łącznej kwoty- zgodnie z żądaniem powódki. Łącznie Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 14.785,19zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie. Postępowanie w części dotyczącej wyrównania wynagrodzenia za okres sporny Sąd umorzył na zasadzie art.355§1 k.p.c. z uwagi na cofnięcie pozwu przez powódkę w tym zakresie, gdyż pozwany pracodawca zaspokoił żądanie powódki w tej części w trakcie postępowania sądowego.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art.113.1 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Sąd nie obciążył powódki kosztami zastępstwa procesowego od nieuwzględnionej części powództwa, ponieważ powódka uległa tylko co do nieznaczonej części swojego żądania .Powódka bowiem po ostatecznym sprecyzowaniu i ograniczeniu swoich żądań domagała się zasądzenia na swoją rzecz łącznie kwoty 17.797,28, a Sąd zasądził na jej rzecz łącznie 14.785,19zł, a zatem uległa tylko co do niewielkiej części części swojego żądania.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.